

Cine ma

Nr. 5

Anul XXI (245)

Revistă a Consiliului
Culturii și Educației Sociale
București, mai 1983

Munca activistului.

În centrul ei: Omul. Aşa-i în viaţă.
Aşa ar trebui să fie şi pe ecran

**Munca activistului
În centrul ei: Omul. Aşa-i în viaţă.
Aşa ar trebui să fie și pe ecran**

„Vreau filme în care comuniștii să-și trăiască problemele omeniei lor“

**Politica fiecărui film:
propaganda pentru nou**

Intr-un timp nou, un erou nou

Întîmplările sunt adevărate,
dar personajele și filmele — prea des —
nu depășesc schemele prestabilite

In cunoșcere pe lăsatul Irina Ioniță din 1957, de la Bicaz, de cînd am ieșit în preajmă, numai noi doi, căci eram singuri în sală, de la Unde condamnată la moarte a evadat, vizat le cinefilul cluburilor din Dodona și Agora, unde se întâlnesc și se întâlnesc, în mod similar, cu care am împărțit 25 de ani în cimpul vieții de unde nu există pensionare. Pe atunci erau și altor trei filmuri, "Călătorie în lumea canină" și "I.T.B. Are 20 de ani de cînd și membrii perihil, și tatal a două fetele și a unui băiețel". Năruie, cum în "Călătorie în lumea canină", Titu Chipciu, Florin Mugur — orice discuse, de la fotbal la morală, de la literatură la acordătoare, de la teatru la teatru, de la teatru la teatru, auportă semne de diagnoză, ghilimelele citătoare, cîrilele unui punctaj. Îmi face o deosebită placere să transcriu ce am cîștigat cu el: "Într-o lume în care totul e perfecționat și perfecțional și munca, despre actori și scenarii, introde dezordine care să capțeze cîte ceva din perioada cu care își exprimă puncile de veac, într-o lume în care totul e perfect și n-ai fi", cînd daci as că e perfect, n-ai fi om", "Cineva gărea o cîrd cînd intră ghilimele o idee într-un articol. Tot ce urmează nu mai e nicio...

clauzatul. Sint forme antisociale, nacute char in cadrul socializarii, exact din cauza a cec se documenteaza noastre de partea politica. Si o ramare in ceea ce priveste formele de dominante sociale si legile existentei noastre. Formele asta antisociale ne compromite de multe ori ideile si distruge multe elanuri curante. Formele noastre si eroii noastri sunt deosebit de frumoase, si nu le vaid, nu le putem, nu le pot sa le stie utii la film de astia care parca vin dinalta lumii. Pe de altă parte, se politicizează de prea mult ori următoarea a nevoie, si în schimbul se faca o luptă cu totul inutilă. Propaganda. Propaganda pentru nouă care trebuie să fie, de fapt, politica fizieră — trebuie să fie, cubată, chiar fără vorbă; într-un film de lucru, unde nu se spune nimic, unde trebuie să se iei și în drept. De aceea va plăcut îui, odată, un film în care multii se ușătă

ai-ai. Întreagă, Acela cu limoii de înalță tensiune, cu Silvia Popovici, cu Diniță, actori și extraordnari. Era o muncă în pustiate pe care o tulbara o femeie; în paranteză: îe plăcut și Cozorici în Echipajul pentru Singapore unde vine pentru un accident îl face să nu se mai poată apropiu de o femeie frumosă. Acestea sunt drame omenești, cum în plăc lui, filmul care pun probleme și probleme mari pentru el este cum să devină să fie foarte puternic.

“...că să răbdăm înțelepciunea și să ne
pară. În trebutea mea, dacă nu exagerez
totuși cu dramele, ei îmi răspundă că nu, lă-

Pea acest teritoriu, ai munici de partă, filmele noastre sună puține și, cele care sănt, au reprezentat în ultimul timp mai ales spectacole de teatru. În ceea ce privește filmul cu sună anumit *Dragoste și revoluție*, scrierile lui Dinu Săraru. Scenariu originală cu accenturi tematice apărat foarte rar; n-am putut să o întâlnesc într-o colecție de scenarii de teatru. În mod desobisit, cu un scenariu de Titus Popovici, devenit și pisă de teatru. În ceea ce privește filmul după părerile săi, în primul rând, este românesc și o distribuție bună, cu multe elemente specifice în acțiune și în dialog, dar ele se referă mai degrabă la teatru decât la film.

Interesant făcă de modul cum s-a desfășură -de lungul anilor, construcția socială în [ara noastră este mare, în rindurile tuturor românilor, și în imensa majoritate a populației din legătura a comunităților și din primele ani al revoluției]. Dovada, succesiul urbanului. Lucrările următoare, datorat, ca scenariu, lui Ionel Teodorescu, sunt, în opinia mea, filmele noastre de acasă tip de situație la nivelul marelui interet dovedit de spectator.

Prințul un film sau atât, ca epica, pot să fie realizate de către cineva care nu este personalitate apără cămășii, numai că să-l înțeleagă bine prezentat și nu tocmai într-o formă de teatru. Într-un film, un om ca un om mai este dor, el nu vede aproape nimic altceva în jur, decât activități fizice, care îl aduc la o calea de viață unei adevarate lecturi intelectuale. Cu totul altfel, într-un film și în limbaj, se exprim recunoașterea și acceptarea unei posibile vizi, convingindu-ne că el ar putea scrie scenarii foarte bune pentru niste filme politice, chiar și deosebit de bune. Într-un film, spectatorii de obicei vor fi înțeleși de către realizator, cum an poartă legătura cu lumea și cu oamenii din lume, și nu cu personajele în acțiune, în față încet, fără să observe, problematica și politică, dar există și cineva care nu este de acord cu acest lucru. Politica își face în ceea ce urmă drum, cum și astfel se să întâmple într-un film. Însuși într-un film, se poate să se întâmple multe probleme noi, ale noilor generații, pe

care mai ales scriitorii tineri ar trebui să le atace.

Așa cum ne dâm zi cu zi seama, din experiența noastră de comuniști, de activiști de partid, astăzi munca de problemă e diferită de cea din anii '50 sau '60, problematică îmăștă și alta și stilul de munca diferit. Să nu modifică și modul și tipul de activist de partid, în primul rind pentru că, azi, numerosi comuniști, chiar

Cu oamenii se lucrează mai greu.
Și tocmai această „activitate“ suferă
în filmele noastre.

Personajele pe care nu le uit dintr-un film?
Cele pe care simt
că le-as putea înfilza pe stradă.

sta le prende, in
ibile.

Simpată, Asurări și Dilecție. Maternitate și Elită. Cei de la I.L.T.C. și Eficiență de învățătură sunt invitați să se întâlnă la București.

U.T.C. și Efectul de la plătărișă

în premieră

Mult mai de preț e iubirea

Primul lucru de care trebuie înțuit este că avem de-a face cu filmul de debut al unui regizor român într-un context cinematografic în care există o tradiție deosebit de extrem de relativ, iar apreciativul de „fir cu neam”-ul obisnuit să desemneze și autori precum Gheorghe Cozoriciș, într-un astfel de context accent deosebit de merită semnalat că e vorba, de astă dată, de un debutant real, și nu de un nou talent, ci de un nou practic, acest prim film urmărind înainte de tot pînă în 30 de ani (cea le-am don, în paranteză și la modul său) latura absurdității și exagerației. Într-o lume în care există un tribut, vînăru, vîrstă în nici un casă circumstanciate atențioane. În artă, după ce se înțelege că nu există limite la ce poate fi conceput, cum îți ieșă? Să totuși, în cinema – artă colectivă-tehnologică – vîrstă și orizontul este un criteriu – nu de valoare,

La conferință de presă, autorul scenariului, scriitorul Nicolae Tic și regizorul Dan Marcoici, au declarat că și-au propus un scenariu original, care să nu fie "o povestire convențională, de la fată în fată". Scenaristul Nicolae Tic — pentru a ajunge la "advers" — întrășă, greu de imaginat, în povestea mai convențională, care se desfășoară într-o îngrijorătoare și dramatică atmosferă, în care admirații, călugări și lotofagi (Lotof "Lotof") nic mai mult nici mai puțin decât 100.000 lei, cu banii lezbiști în sacou și la drumuri, să-și cumpere o casă sau să devină proprietari, peră un locatăr se bătrânește, și de aci, firește, o poveste de dragoste cu happy-end și înginer, care tocmai se bătrânește, și de aci, firește, un rînduri și un salut. Pornește de la această scena dramatică și urmărește să se dezvolte o povestire de comunitate, în locul regulile, întrărul regizor își propune să realizeze, cu mijloacele miticizatoare, secvența

Cu iandare,
în căutarea
asprului adevăr
(Valeria Seciu
și Rodica Negrea)

— cum spunea Grenier despre Chagall — să știi să-ți păzești prețioasa naivitate și să învețe să destășoară tot felul de viclenii pentru a cinge în valoare.

Montajul de finire și subtilitate (Cristina Ionescu), mixajul armonizant muzica glasurilor cu muzica învălitor nostalgică a lui Vasile Spîrle, care de pe portretele sălilor de la Pariser Platz. În Pariser Platz se prezentă drept stiluri de rezistență împotriva acestor construcții aeriene, echilibrat proporțional, cu excepția a două secvențe ("Lichigoante" și "militie") exagerat de dilatate în economia întregului. Un întreg care se hrănește pe de-a-ntrușg de făptura unei acrize cu un timbru special, amalgamând paradoxal într-o incertitudine în ceea ce urmărește astăzi studiourile.

O poveste de dragoste care, chiar și convențională, chiar și fără nici un sărit, pungămentă – chiar și timid – cu umor, își va cucerii fără îndoială un public al cărui. Cu disprețul (atenția) de la disreție la banalitate nu mai rămâne uneori decât un pas), Dan Mărcoici ne-a oferit, ca debut, mugurele unui stil propriu. Nu putem face altceva decât să-i admitempăm cu bune speranțe viitoralele filme. Să – răbdarea! – „mugurii nu se desfac niciodată cu degetul”.

Eugenio von M.

Cu secență, un film „de atmosferă”. O atmosferă rarefiată, de apăsată puritate, de voia delicatețe, de dulce durere, amintind — mutatis mutandis — de *Umbrele din Cherbourg*. Să-i fugă de acasă, și o cearță, și o lacrimă, și o pastrăm, și o isterie, și o şarjatare, capătă în film o molicinie de basm, de-

vin „Jirice”, inofensive, imponderabile, plătind
pe cără intr-un univers numai suflet și numai
cer, în care nu ITB-ul contează, ci lăuriile.
Ochiul regizorul caută să fixeze — văd —
nu peisajul exterior, ci peisajul interior, nu
acțiunile, ci stările. Privirea susține lumina și
luminătoare de o orgoialăcă navăitate. Mai rămâne

Ei sunt sareea și piperul povestinii!

M-am întrebat acum ca și altădată, în fața acestei acțiuni pe nume Rodica Negrea, cum spulberă, cu atât de ușor, un astfel dințit pre-judecătorie. În ceea ce vizează la invirare la zestrada veedea cinematografice; care ar putea fi destulat nume dat fermecului ei? „Am zis cîndva „cumintenâncă pămîntul“”, pentru aerul de înțelepicuine, dar este doar o metaforă. Nici mai puțin dar nici mai mult. Poate că într-un fel se crede că mulți săraci sunt destinația sărăciei și săracimii. Să dăm de de e? Având în vedere că acesta este un mai bogat spațiu de desfășurare, acțiuni pe noapte, scrive mulți, quite des-

Iubirea
este mult mai de preț,
dar nici
farmecul interprețiilor
nu este mai prejos

Mundo MUNDO ESCU

El, supus cu voioșie, Ea, dominatoare cu grație (Rodica Negrea și Diana Mandache).

Producție a Casei de Filme Trei. Scenariu: Nicolae Tic, Dan Marcoci, Regia: Dan Marcoci. Costume: Svetlana Mihăilescu. Deconul: Călin Popescu. Muzica: Vasile Șerliu. Bujor Suru. Montaj: Cristian Ionescu. Imaginea: Florin Paraschiv. Cu: Radu Negrea, Dumitru Manolache, Leopoldine Bălușanu, Victoria Sociu, Ion Bezuș, Traian Stănescu, Iulia Boros, Corrado Negrușanu, Radu Panamare, Anca Caroș, Gîsela Nicălescu, Anca Pandrea, Cântărea Bîrcă. Film realizat în studiourile Centrului de producție cinematografică "Suceava".

**cronica
personajului secundar**

Mă cheamă Bică

față rezervă. Este, și înseamnă, un sofer de eșeră candidat, un terorist fără voie la armamentul. Printre atele, ele au și darul de a aduce o undă de duluoșia comunității stinței de bine întrebuințate seriozitatea a partenjerului. Actor a cunoscute împărătești și, ca în *Manolache* se comportă astăzi, cînd un instrumentalist ce cunoaște intrarea celulită și o pregătește cu dispreție: abile, astăzi să rostească încă un lucru și să primească pețruri din cîteva zile, cînd am cîștigat o savură seminătătoare de nedelovită a fetei. Probabil că relație de pe ecran ale celor doi ar avea mai putină sare și piept dacă ei nu s-ar dărui într-o cîteva cărți supărătoare, iar „Ea” nu ar consemna astfel de grădiniș, să spunem.

Generația '70 a regizorilor de film, însoțită de Dan Marcoci, ca și Ioan Cârmăzian au delegația de a spune ceva interesant, proaspăt, din unghiul experienței și sensibilității lor. Drumul lung și spinos al

spusului, bine articolat cinematografic prin opțiuni estetice proprii îl aşteaptă. Au pornit cu dreptul.

afot
Mai mult de prej și lubrifică rimează în
cât și titul unui liric bine cunoscut:
"Banii nu aduc fericește" și, ca urmare,
eroina decolează în filmul subtitrat
semnul horocului celor o suita de mici
în cîştigătoare. Lucea Dan și-a spus
este cîştigătoare de către său și ideea
năruirii inginer Victor (Dinu Manoilescu),
colocatar înfăptitor (o nouă coincidență
reacum într-o scenă numită "Rimă insensibilă"
la succesiunea de lirice) care îl urmărește
vizită „de casă” într-o logodnică să, în
liana, atâtă la umbra unei bunăstări ma-
teriale de invadat, dar deosebit de totu-
gă și păstră fericește, refuză, totu-
gă și o oferă de serviciu, deațel foarte

Un personaj secundar, locotenentul de milii, cu ochii lui albastri, perfect asortati cu uniforma si ton calm, baritonul devine un modern deus ex machina al conflictului psihologic, ajutandu-cu dreptate pe Emilie (Rodica Negrea), sa-si depaseasca criza si sa-si gaseasca propriul sau drum. Mai este adevarul relevat in discursia eroinei cu reprezentantul

ordinii publice defineste un raport social îmbogățit calitativ. Căutarea prin joc a identității interioare a fetel, remarcabilă investigație psihanalitică, aruncă o lumină tonifiantă asupra relației direcție umană anchetator-chetat. Afara plouă „Mă cheamă Bică”, sunetul înălțatul locotenent și ochii îl zimbesc umede, înțeleptători. Actorul se numește Marian Rilea. Are la activ o remarcabilă creație în Bulletin de București (American). Figură deschisă, încălzită din cind în cind de un zimbru încurajător, gesturi hotărâtoare, bărbăteli, siguranță și stăpînire de sine.

Intr-un cuvînt personalitate. Si este deplin convingător.

Multilevel analysis

în premieră

Viraj periculos

Un titlu banal, ca astfel altele, dar un film de nivel mediu, lucrat cu aceea profesionalitate care poate impune un regizor și o cinematografie chiar dacă nu în palmarès de festival, orice primă trăpicioare de nădejde ale culturii cinematografice. Să putem să spunem că este sănătos, sănătos și sănătos sătul înțimilitoare și strategia unei industrii naționale ar trebui să se desfășoare mai susținut cu grosul trupelui. Seriozitatea ei crează un prestigiu de durată chiar și sub scarile emperialelor succese filmice.

Cu Sergiu Nicolaescu merge la sign, ori întreco s-ar îndrepta; film istoric sau comedie, polițier și - mai rar, dar remarcabil în drama psihologică (**ști atunci l-am condamnat...**, **Înținere**). Ultimile fiind succese artistice datore, de loc întâmplător, înținirii cu doi scriitori de marca lui Titus Popovici și a lui Bujor Nedelcovici.

Pentru genul polițist, rezistorul preferă oamenii cu experiență domeniului în afara orașului. Lui Gheorghe Petruțiu îi place să aducă, pe lângă unele cazuri din viață și o sugeție de problematică, mai multă meditație și analiză. În cadrul unor interviuri, el spune că este interesat de provocările tehnice și teoretice ale profesiei criministico-riutore, dar și a celor medicale. În cursul întreînlăturării cu acesta, se observă că în ceea ce privește accidentul de la 12 iunie, el nu a reacționat imediat, urmărind, printre altele, și un infarct mar special (un chirurg încapabil ca profesie) și că nu a reacționat imediat, urmărind, ajungând la momentul dat într-un impas. A avut sau nu a evitat dreptul moral de a se folosi dintr-un test psihologic care „nu aplică” în situația sa? În ceea ce privește testul de stabilitate gradul de constanță al conductoarelor auto, dar care risici să provoace o criză medicală, se poate arăta că acest test care va încerca Petruțiu să-l salveze virtuală victimă de la un dezmidințat fatal. Detaliul că îmbogățește cu un lucru nou poartă semnificație. În cadrul unor interviuri din anii târziu ai lui Sergiu Nicolaeșcu, scrierând o notă de îndată că acest erou eminamente românesc nu a reacționat imediat la periculosele acțiuni, mai ales în seara fizic. Mai bine spus, și deopotrivă într-o perfură de la ora 22:00, într-o situație de urgență psihologică care îi face pe rezugor să intreagă și pe putin ridica înțelepțul desfășurător, în cadrul unei interviuri din anii târziu, unor criș primjenișor pentru verisimilitate ei, cu cazuri aproape clinice (o asigura-

A close-up shot from inside a car. A woman with long dark hair is looking towards the right side of the frame. A man's face is partially visible next to hers, looking in the same direction. The interior of the car is visible in the background.

Rara avis în filmele lui Sergiu Nicolaescu: personajul feminin în acțiune (Anca Szövői alături de Ion Besoiu)

înghesă singele în vine). Filmul se complica și cu o a treia linie moartă — deviere de la autostrada epică — un accident (de data această real, nu simulat), survenit la cheva după o incinta. Încălărește a doi rivali grăilale și încercă fatele și ea tot ceea ce poate, bine sau rău, să-și aducă hărțea, cind își pătrund și în film, în meleagul acestor gen. Nu, nu greșești: există și o a treia ce stie anchetă, pilotă, sări cu parașuta, trage cu pistolul — capacitate de să reziste și sexul său slab provoacă o criză de urgență, în primul rând, a lui Erol. Pe lângă incinta de razăjătură, în acel oraș, înfruntă

ezigitorul și ale interprétilor se dublează într-una a putea scăde efecte intensante într-o situație incredibilă – (chiar dacă este înreg) – să pută să se fișe adesea, pe cînd tot incredibilă apare. Pentru că în artă, nu tot ce este cunoscut sau cîtva deosebită nu este cunoscut. Documentul lăsat de Ion Bejaniciu, cu firecul lui binecunoscut, pus într-o stare situație, nu poate reacționa altcum decit nonomn stupetul. Cruzim și perdiția asistentei oferă mai multe posibilități de interpretație, care sunt, în esență, următoarele: 1. Încărcarea și, în data aceasta cu gerozitate de neîntîritate, reînțintare. În linii, Dr. Bogdan Mihai

în premieră:

Escapada

Regula jocului o cunoște toti participantii și s-ar părea că fiecare stie ce are de făcut ca totul să meargă „ceas”, aşa cum a programat, cam în pripă, directorul ce se teme că va fi „rotit” și de aceea, gata să facă preventiv, orice (să pună și ventuze, chiar dacă nu se prîncepe) sără spaimă de ridicol (Octavian Coescuz într-un rol apăsat comic). Programul escapadelor – se vedea limpede – nu e în pre-

mără absolută. Secretara directorului, reprezentată participativă sărăcăușă, crește la bancher dinsur un carnete pe care îl aduce la folosul ei. (Un debut surprinzător. Rada își dă seama că nu este singură în lumea greu de distribuție). Cu experiență într-o escapade similară și soferul „Daciei”, un inginer din cadrul unei întreprinderi naționale, care promovează prentru aci și vorbi „generalului”. Singurul care nu pare umorist la „reusita”, ci încercă să-și demonstreze că nu e nici un scufat și se spică este taciturnul și la înginerul îl târcere încărcată de sensuri, cum numai o acțiune de lucru poate să-l aducă la viață. Nu te-am spus că nu făce pe calea Scolii și tu îl vorbă, spune-i o glumă. Nu-l mărturiește că nu e nimic, că este chiar cind omul trece la următorul etapă.

O sută de coincidențe fac întâlnirea scriitorului cu un om de afaceri, neprăvăd, neprăvăd, crește puternic, nici tipenii doar o căuză cu o bătrâna – spate cam idilic și încrezător. În vecinătatea sa se întâlnește și un conștiens, cel mai interesant pasager din natură (românesc insuficient exploatat).

— au lăsat-o pe „acuratură”, în ei totuș merge „ceas” — într-un registru parodic fără echivoc, uneori prea sărnat (de la detaliul de

decor, ursulețul împaiat, pînă la tragerea lotului de la televizor și pînă la semnalele muzicale care subliniază reacțiile interpretilor, altmîne.

ovan îl secondează cu farmec și măsurăpare în scenă, cu feministice detectivă (și educativă) sfingea, atât că îl stă debutului fericit, Anca Szönyi. În cîteva secvențe — dar suficiente pentru a-și demonstra din nou talentul de a fi de acolo în orice rol — își dirijă personajul Mircea Albușescu. În roluri episodică, apărându-se convințătoare: Vasile Mu-

și luri Darie, și luri Iosif, și luri Mihai, într-un război între psihologic și polițier dramatic, Virgilul beneficiază și de un montaj (Gabriela Nasta) care se supune, cu egali lausuri, ambeilor cerințe. Cine o dilată subiectivă a timpului psihologic pentru cei susținători care îl urmăresc, (cum vrea să spună), și care îl urmăresc, (cum vrea să spună) de susținători bani exploatatori, improprietă, cind curse demarează vînturigii și spectaculoase alterne de dansuri ritmate (ce luminiți ca păietel, ce dansările, ce costumele) cu înțelempările diverse ale participantilor, cu măsurările și urmările unui accident pentru a stocașe bani naivă, petrecerile paralele — cea de sus de la scena, cu sămpania și tensiunea dintre compozitor, cui cheful de jos, din bodeag, cu bere și

recărere soferilor, în cadrul călătoriei la filmul trădus în imaginea locală, în firescui fildeșuri mediu cercu cu aparatul binoculară stabilit de Nicolsari și Mari Stanici. O călătorie care însoțește pe soferul său și pe membrul din echipajul soferilor sau al membrilor de la periferia trezirii prin ambițiile potrivită fiecarui personal, care mediculă, cameră-cineastă de ho- mogenitate, călătorie într-o atmosferă comunitătoare semnată de Stefan Antonescu, compozitor — strălucesc — Gabriele Moldovan și înțeindând ca sunetul uriașei construcții unde se înțelege cu certitudine că lumea este în criză, în final însă cum lungii și convenționali, care căpătă din filmul anteriorie ale lui Sergiu Nicolaescu, să mai manierăriște și să mai pu- drăjănească astfel, mult mai original, pioată în altă ocazie.

Alice MĀNOIU

Producție a Casei de filme Trei. Scenario: Liviu Rebreanu, Gheorghe Enescu Regia: Sergiu Nicolaescu. Costume: Gabriel Moldovan-Nicolaeșcu. Decoruri: Stefan Antonescu. Muzică: Gabriel Nica. Co-Regia: Ionel Săvulescu. A. Samoilov, Imaginea Nicușor, Irlandă. Cu: Bezuș, Ioana Pavlovska, Sergiu Nicolaescu, Ovidiu Nelu Moldovan, Mirela Albuțescu, Szonyi Szórány, Iurie Derie, Vasile Muraru. Film realizat în studiourile Centrului de producție cinematografică "Securitate".

Necesită. Omogenitatea distribuției apnezei hibele de articulație și anarhia, nevoie înabilității de mormant sau de mizanățină. În toate acestea, de singătoare debuță, de la o lățime de 10-12 mm și mai puțin, și acelator în secvențe, rezigurăzi și tentă să compună mai curind cadre decât se potrivește — o mare stare stăpânește a punctelor de sprijin și de susținere, a căror urmărire îndreptățește într-o probă vîlbit film. Operatorul înțelege (la doliile film, în programe evocări) și simte, paralel, la largul său înțelegător, că în cadrul unei scenații, înghinăți și încadraturi expresive — în oglindă străzioare, prin pariziș — superind starea de derută interioară, de cărora de incertitudine și de speranță, în schimb, de cedare și decesimor în planul general, în padure, în trei munti). Ceea ce împinge filmul în intrare și să intenționeze să devină un film deosebit de interesant, din moment paralel, din acordările muzicale, precum de asemenea răspindite în cadrul unei scenații, înghinătării în planșonă sonora, atât deosebită (tot unde este posibilă, într-un mod deosebit de cenușiu și uscat, ca să se întâmple), ca să se potrivească și să se alineze cel mai bun cu ceea ce se permite la sensu filmului să nu se supără.

Un lucru de reținut: personajele feminine și mister, sint enigmatice, iar scenele în care ele doar interplanează sau pur și simplu tac împreună, sint de o finete și de o expresivitate mai rar întâlnită în filmele noastre, mereu deficitare la capitolul „eternal feminin”.

• al unui cineast.
• al unui regizor.

Roxana PANĂ

roducător: la Casă de filme Patru. Scenario: Miron
Iadu Iacobu. Regia: Corneliu Dăscălu. Decoruri: arh.
Armen Lăzăroiu. Costume: Maria Oteleșanu. Mu-
sical: Andrei Tănasescu. Imagine: Soraș Mețu. Cu:
Octavian Cotescu, Valeria Secu, George Constantin,
Gheorghe Năstase, Gheorghe Măru, Magda Carbone, Ce-
lia Drăghici. În studiourile Centrului de producție cinema-
ografică „București”.

O aventură
nu chiar
năștiplătoare
Galeria Seciu

din nou despre
filmele românesti ale stagiu

„La capătul liniei“...
și capul Meduzei

O cursă fără sfîrșit:
cursa cineastului spre prezent

Cu cea mai tenace cursă de urmărire pe care am putut-o remarcă pînă acum la regizorii noștri, Dr. Tănase ajunge, în fine, printre **Le capătu lîinel**, pe prima... linie de interese a cinematografei noastre.

Intr-o perioadă încă formativă pentru fiecare filmografie individuală și pentru definiția de ansamblu a filmului românesc, după ce a fost de parcurs un mare spațiu și mai ramîne încă unul, spre a recuperă înțeptul decalaj-

existentia punctului de start, asemenea remarcării riscă să nu arunce în cronică sportivă. Dar n-avem cum să nu vorbim despre această adesea cursă contracronometru, în care se joacă la engleză, cu anumite cerințe și cincinăti ai jucători, o adesea competiție pentru autodespărțire. „La capitolul” carea, așză posibil de întreținut, se va sfârșii, sperăm, înășigurarea răsunării de a fi la această etapă, situația ei la nivelul culturii naționale, al marior scop filmului, acă stă.

Operator prin formatacii. Dina Tănase și-a declarat debuturile filmografice sub acest nume (în cadrul proiectului "Cine și cine nu" - regizor: Doctorul Poenaru), nu fără acoresare complementară față de datele moștenite sau împrumutate din arhivele filmelor românești. Într-un interviu acordat Ziarului "Adevărul" în anul 1971, unde se spunea că "nu ești o actriță", Dina Tănase a răspuns: "Nu, nu ești o actriță, dar ești o atracție". De altfel, în aceeași an, primind un premiu la Festivalul Internațional de Film de la Veneția, unde a jucat rolul principal în filmul "În urmă cu patru zile", în care împreună cu Gheorghe Cozorici și Ionel Teodorescu, a jucat rolul unei mame românești care încearcă să-și aducă în viață copilul moribund, într-o atmosferă de luptă civilă, într-o România din după 1917, emanciparea căreia nu era deloc cunoscută de publicul românesc. Într-un interviu acordat în anul 1972, în cadrul unei emisiuni de televiziune, Dina Tănase spunea că "nu ești o actriță", dar că "ești o atracție". Într-un alt interviu acordat în același an, în cadrul unei emisiuni de televiziune, unde se spunea că "nu ești o actriță", Dina Tănase răspunea că "nu ești o actriță, dar ești o atracție".

Depășirea cultului perjant pentru fotografie și pentru literatură, în fond o variantă a dilemei inițiale a cinematografiei de pretutindeni (tendința Lumière și tendința Méliès) s-a produs la primul film de actualitate al noului regizor, **Miljoacă de deschidere**. Mai puțin pretențios decât precedentele și în claud naivităților sale artificiale, acesta stîrnise totuși

pentru prima dată în noi dorințe de a vedea neapără următorul și în ceea ce este deosebit de interesant, că într-o perioadă de patru luni, după puncte de pornire mult mai puțin revelatorii decât cele ale unor Daci Piti, Mircea Veruci și Dumitru Deneș, au reușit să aducă la naștere o paralelă matca colaboratorilor literare de mare amprengă (Al. Vasilescu, Paul Georgescu, Dimitrie Sturdza) și să îl depășească în ceea ce privește singurul acord al finanțării de către autor mai mult sau mai puțin impus de abordarea unei scris calificate de scrierăși. El a reușit să obțină de la profesori și profesori de profesie daruri geniale sau care promit să devină ca astre (Dumitru Carăbtă și în primul rând profesorul Ionel Teodorescu-Alexandru). Pe lângă acestea, Dina Tănase și-a punut în acest mod mult acela în lucru capă-

Valerian SAYA

crónica publicului

un ins, dar ar fi putut spune oricare dintre participantii la intilnirea cu regie

Un film proiectat pentru constructorii aparatelor de proiecție

Regizorul, scenaristul și interpretul unui rol principal din filmul „La capătul liniei” să în față cu cineamatori și cinefil de la Industria ontică română”

Cele trei ore de dezbatere ar necesita un număr special al revistei pentru a fi reproduse sau mai multe pagini spre a fi relatate înlocui mari.

Unii vorbitori au făcut adeverate cronicile exhaustive ale filmului (ing. Valentin Stratan, trei alții), alții au comentat îndeletnicilele ale realizării artistice sau tehnice (cineastul Anton Andreescu, de pildă). Și unii, și cu o aplicare demnă de învidiat de către profesioniștii cronicilor de film, dar mai ales în cîsmă, să ofere proba interesului legit din comun al cinematorilor și cinefilor față de problematica și calitatea unui film românesc și actualitatea, ca **La capitolul înilei**.

acumulare, — se pare că în lipsa spațiului necesar pentru a reproduce sau cel puțin a rezuma cronicile exhaustive sau analizele detaliate, sinteză conținându-se la treia variantă, a unei severe selecții de citate, oprindu-ne doar la cîteva momente ale discuției, revelatorii tocmai prin cît interesează împreună, manifestările personalității ale spectatorilor, ale sensibilității și maturității artistice a publicului nostru

The most popular

Horia Andrian: Aș vrea în primul rînd să mulțumesc pentru că, datorită acestei întâlniri, am văzut un film la care altminteri nu

mînă prin tot, prin tot ce vrea să spună el și mie îmi place să mă gîndesc la film ca la o întîmplare din viața mea.

Rădău Priseacă (adresindu-se colegului Viorel Neacsu): „Aș spus că mergi la film ca să-ți place și ca tu vrem acest lucru. Dar mergi la film și tu te lafai, să stai pur și simplu în fotoliu și să te simți bine, să te distreze ce vezi, iar dacă nu e ceea ce distracțiv, să spui că nu e. Înțeleg că nu e ceea ce te place, nu e ceea ce te surujești, să-ți pui mintea la contribuție și de aci, din plăceră, din nouătate, din frumosul sau din admirul pe care-l cauți și-i măsuri, să leas ceea ceva, pentru că viața românește.”

Viorel Neacșu: Eu sunt de acord cu ce spune colega meu, un film trebuie să-l pună probleme, trebuie să îndrepte în timpul proiecției și după aceea, dar acest problemă care filmul îl pune trebuie să fie asimilabil, să fie puternic, mai multe forme să poată să se exprime, să fie un film proiectabil și să se poată răsuna, iar pe numere formă de numeroase a întâmpinători, mă împiedică să rețin cel puțin la cota lui maximă, lucru care îl regret mai ales că filmul m-a interesat

Din lumina realului
în lumina ecranului
(Ioana Crăciunescu)

s-au și unit foarte bine, în momentele cheie, în compozitia și în formula această cu flash-back-uri.

- Sînt și dumneavoastră cinecliburi?

- Nu, nu suntem. În loc să ramânem să filmăm tărâții de la noi sau să ne întreacă cu niște detaliu în mîini — scăzutul sau trucăcătul — să ne întreacă cu un gâtul sau îndrăgostitul pe care îl cunoscem, să amintim separat, că să ești o problemă de curiozitate, să te întrebă ceva care nu te interesează, să te spui că ești unul din cei care sunt la scena din Nauți sau din MASH sau din Călători pe casă, să te dorești ori să-ți spui că ești unul din cei care sunt la scena generală despușă film, ca să despre o carte să descripi un con... În loc să ești un imponență, să te întrebă de ce nu te fabricătoare, de amanunț, care nu te îmbracă tocmai cum îți dorești sau exact ca în teatru, să te întrebă să aduci la scenă un film sau să-mi rămînă în cap rotund.

Nicușor Lambreanu: Părere mea și că acest film se adresează tuturor spectatorilor, dar diferențial, mai ales anumitor categorii de public. E un film cu adresa, lucru de care mi-am dat seama privind în sală și ajungând la concluzia că dacă La capitolul liniel ar rula un cinematograf de artă sau la Cinematoteca și consider că ar trebui să ruleze în astfel de săli specializate, din care ar trebui să fie mai multe. În toată lara – filmul ar avea mai mult succес. Deci cred că acest film va avea

Viorel Neacșu (în replică cu îng. Ilie Popa): Eu am trăit în sezonul că filmul pune sub semnul întrebării mentalitatea noastră

Fotografii de Victor STROE

„Îmi place să mă gindesc la film ca la o intimpărire din viața mea” a spus actorul Dinu Tănase, scenaristul Radu F. Alexandru și actorul Dan Condurache.

Cu un profil mult mai cuprinzător decât cel interesind direct cinematografia, „Industria optică română” (IOR) este singura întreprindere din ţară care produce aparate de proiecție pentru cinematografe cu pelicule de 35 și de 16 mm. Aportul oamenilor din această întreprindere este esențial, pentru că filmele noastre să ajungă la spectatorii.

- Dar cum ajung filmele românești la constructorii aparatelor de proiecție?

- Care este părerea constructorilor de apărate despre filmele la difuzarea cărora contribule?

lată primele întrebări și motive care ne-au îndemnat să supunem spre dezbatere unui grup de cineamatori și cinefilii de la IOR, unul din cele mai recente filme

românești: **La capătul înlăturător**. Colocvici, organizat cu sprijinul direcției, al locuitorilor Ion Rențea, al Comitetului de apărare a căilor ferate și al unui colectiv de profesori și cercetăriști, în cadrul unei reuniuni privind o nouă colaborație a revistei noastre, în acasăta Intreprinderile „Rădăcină” și „Piatra”, s-a desfășurat cu participarea regizorului Dinu Tănase, a scriitorului Radu Păunescu, Alexandru și a interprételei unul din rolurile principale ale filmului **La capătul înlăturător**, actorul Dan Condurache.

Este un tip criticabil de către societate, trebuie văzut și este care contribuții societății în comportarea sa. Relativitatea acesta a criticării se poate observa și în ceea ce îl interpetram Dan Comorarache, se aplică părțimile adoptiv îci Cices, Crișan-Mircea Albușescu și alții. În ceea ce priveste marți, nu subiectul și tratatul că le face să se indreaptă de cîndvinitorul vinătorusc din seriale. El încearcă să te pună în cruce, să te facă să te urmărești în oglindă, să te facă să te urmărești în oglindă nouă, adică proprie, nu prin imitație, ci în fundă astă răsuflare. O atitudine deosebit de neînțeleasită și de neînțelesită, pe care îl consideră societatea română, în mod general.

Arta de a evita capcanele

Ce dorim filmelor românești

Dan Condurache: Asculindăt ce și sunt cineațile în teatru? În teatru, în general, este destul de atât de căi am poartă, să mi confirmă impresia pe care am urmărit-o întrumărind reacția spectatorilor. În ceea ce privește filmul, nu pot să spui că am impresie că cei care intră la acest film rămân să pleacă la sfârșit cu gândul că nu i-a placut deloc cineva. Cineva însă cred că ar avea placere de cineva altădată, și într-un diferent de gen și temă sau de căi spectatorii urinat în sală. Declară că mai multe filme românești, cei care intră în sală nu vor să iasă din sală. Într-un film românesc, spectatorul îmi permită să spun că împune teatrul românește — un amuzant respect față de cel care acasă profesie și se străduiește, cu mai multă dedicație și profesionalism, la un film românesc. Într-un sală, competiție!

O vrlasé disponibilita

Radu F. AlexandruCineva a spus acela frumos, că judecăt un film „înțelept” nu înseamnă să ai o idee bună sau altceva nu se măsoară prin fidelitatea și comune. Sigur că se poate discuta și de ce cinevărău și mai probabil cineva să te întreacă într-un restaurant și să te urce pe un ecran și să te arunce unde au eroii barii să meargă cu taximetrii portant și îndărăti tot ce este într-o situație deosebită. Înțeleptul nu este într-o propunere și implică. De aceea sănii convingătoare sunt cele care spun că într-o percepție clară și puternică rezultă întregul sens și înțelegerea unei propuneri acrilei la dramei propuse, într-un sens mai deosebit decât într-un intâmplător lăsat să se dezvolte la un moment dat. Într-o astfel de ureză disponibilitatea dumneavoastră pentru filmuri românești de actualitate, în datele lui cel mai real și mai dramatic

Pintor, o pinte um no

... și vorbe de la următoarele săptămâni. În sfârșit, marea mea plăcere după această întâlnire și-a constituit că foarte multe dintre lucruri care noi am încercat să le „iezărim” în ceea ce privește ceea ce se întâmplă cu oamenii și cu cei care îi sunt apropiati, nu au reușit să se întâmple și percepție. Am ascultat și observat de mare incință ceea ce se întâmplă pentru că, în cele din urmă, filmul e doar din momentul acestui film, filmul e doar din momentul în care este proiecție. Cineva să urmăroύă sau cărei deasupra filmul să fie de acum încolo, se va lipi atât de tare de ceea ce se vede în film, că nu va mai vedea ceea ce filmul; îmi doresc acest lucru, să nu mai văd ceea ce nu văd, să nu mai văd totul înne și de sănătă. Momentul acestor lărgiri de actualitate îl consider, în ceea ce mă privește, ca fiind cel mai important moment din viața mea însuși la un capăt de liniște, dar și de dorii să pot să mai fac cel puțin un film după aceasta.

— Või muutjumine

Roxana PANAI
Răduța PRISECARU
Valerian SAVIN

**de la cronică de premieră
la perspectiva critică**

La nivelul aşteptărilor si sub asteptări

1. Care sint, după dumneavoastră, filmele cele mai bune și evoluțiile calitative ale actualei stagiuiri de filme românești?
 2. Cum sprijină producția medie pre-ocupările tematico-artistice ale realizărilor de vîrf?
 3. Ați putea identifica filmele mai slabe sau, eventual, eșecurile acestei stagiuiri și cauzele lor?

bine, sectorul „creație” reprezintă o mașinărie mult mai complicată și mai greu de urmat decât „expresia” sa administrativă.

2. Condițiile necesare unui cinematograf de astăzi să devină ceva din patruzești și să nu se cunoască nimic din punere, pentru fiecare din meseșele care conțină la realizarea unui film (scenario, regizor, operator, interpret etc.), de oameni cărora îi cunoaștem și în viață și în creație, în răsărit, nici de-a lungul treburile ca ele însăși să ne convină că pot să se cuvine să dea totul, și mai trebuie să el își demonstreze de la început că este capabil să realizeze filmul pe care îl propune, luxurieră scrisile și - în clauza unor prividențe, luxurieră spusele unui Tatos sau Piti (în relativ recentele interviuri acordate în revista *Horia Patrăscu*) ar trebui crezute de

În privința producției medii, cred că ea

poate avea o mare importanță în susținerea, extinderea și popularizarea „precupeșterilor teatrali” și „cărților de teatru”. De altfel, într-o lume numai atunci cînd, printre diversitatea tematică și stilistică organica, concretă, se rezolvă problema de a aduce la public, într-o formă cît mai apropiată, cîteva din cele mai bune creații ale noastre medii și mai degrabă pedestri, decît diverse. După cum tot ati devenit și eu, în urmă cu multă vîrstă, de la un om care nu se poate considera unul călărit, într-o situație în care nu și suntem capacitate – care îmi mulțumit nu și profunzimea, deci „de viri” – de-a trage după sine și de-a aduce la public.

Nici critica nu sătăcu prea mult în această direcție, că devoile să o severitate excesivă și o cenușă de altele rău în acela să simbolui producției și creației noastre. Deosebit de interesantă este vedea cum subiectul vizuală de Pădure nebună sau Ochi de urză, film ce avem mai puțin de cinci ani, să fie considerat ca o creație scrisorii literare mai puțin cunoasute (nici de speciatori), decă deosebită drept „zâmbetul” care îndeplinește solid sau interesant construirea și din astăzi (cum e înțelept în Năpasta și Concurs).

3. „Filmele mai siube sau, eventual, speculante asupra stagiunii” sunt, după părere mea în primul rînd, un amintire la Polu Nord, Preș Biner pentru riduri, Comoroa, Pleacarea Vlaicinilor. Cauzele lor? Unii autori sunt prea „conformi” cu propriile prejudecări în materie de film, ceilalți – tributari unei conceptii de-acum depășite despre „cum se face film” cu multe clișee ilustrative și idilice.

www.english-test.net

Un film care și-a depășit premizele
Așteptând un tren
(cu Petre Gheorghiu și Radu Vaida)

ter Street; abuzurile comise împotriva imigrantilor mexicani clandestini sunt infajăsite deschis (*Incident la granția*); sau nemuritoarea legendenă a lui Romeo și a Julietei ajunge să fie transpusă în microcosmul porforcan (*West Side Story*). Să în acest cas, mările studiouri au operat o schimbare de atitudine sub presiunea proceselor sociale amintite, dar și ca expresie a unei evidente dorințe de a atrage spre box office publicul cel mai larg cu putință, ale cărui păreri și reacții nu le mai pot ignora.

Char si indieni americanii, de fapt singuri "americani la locul", care, paradox, au devenit ai ei un grup etnic minoritar în propria țară. În cadrul unei lupte de secole, au rămas numai cei mai favorabili. Multe vîmpe piele roșii au fost prezentate — chiar într-o capodoperă precum *Justitia* (titlu original) — de către **Dilegerea** (titlu românesc). Cineva să spere de simbol, cu John Wayne sau ceilalți *Justiti*i la vestul se razboiează victorioz, în 1952, avea să fie reabilitat, în modul său, de către **Justitia**. În cadrul unei vîmpe pînă de la indieni și îndinanzi (pebf de trib Choctaw), interpretată de Jeff Chandler, pentru ca să urmeze apoi o serie de evenimente care să le aducă într-o situație de adevărată săracie. **Justitia** încearcă să devolte de restabilirea a adeverulit istoric, pînă și Ford avea să-i răcupere (cum și Griffith pe vîrnumi) greselile din trecut. În final, într-o scena deosebit de dramatice, în dreptatea la care vecinii stăpini ai prelucratorii americane au folosit de către curiozii ai lui *Justitia*, în cadrul unei vîmpe de la *Wanted*, se întâmplă ceva să surprindă în momentul nou, începutul acțiunilor de revoltă ale urmărilor dedicuți la pieilor roși (magistratul creația lui Griffith, într-o vîmpe de la *Wanted*, vine să vinde de la indien mescican în vîmpe pentru să-și redobindească demnitatea de ordinicuș.

in direct
din Moscow

Sevențe de călătorie

„Cred că am izbutit — poate nu numai să cucerim — dar să și tulburăm pe câte un cu filmul nostru”

E foarte adevarat că viață și oreră din cînd cînd ocazie urmărește și se a face de adevarat că în aceeași măsură poste să nu să fie ofere. Reflecția pe care marțurisesc și sănătatea omului este oferit-o minu, ar fi: nimic nu e mai important în viață, decât sănătatea; ceea ce nu e sănătatea, nu e viață. Întrucât ar fi cît meseria este prin definitie de călătorie, de viață, de năvălire, de luce, în treptă și film, între sănătate și boala, între succes și dimpotrivă. A doua ramură nu este altceva decât sănătatea, sănătatea unui fiu sau sănătatea străinătății, spre reprezentare. Eu merg mereu, unde și emodă de amare ca fum costură. Era, unde și frică, totuși hau cîntă pe Tolstoi (și aici, cînd e multă suferină să fiut să spui cînd), spuse de groz, spus și nu avea rostul lui Napoleon.

Ce să rămână mai puține preaște aspectul meteoroologic al călătoriei și să nu mai poveștească cum tocmai cînd mergeam noi aici, trenul s-a oprit și o haină uriașă de luce ne-încunjură de a trebui să trecem număr spusind: pardon, pardon, am să te spun și cîință; dar să te săracim să te spunem că ești într-un loc să te întâlnăzi cu un om care să te aducă la făcătul său și să devină în cîțiva zile un rege în Europa. În cîteva zile, în 1812 ar fi fost și mai greu de cucerit.

sonaj foarte cunoscut, care tocmai punea „O noapte furtunoasă” la Teatrul MHAT din Moscova.

Cu grupul de care vorbeam, ne-am depărtat cu colo-colo, încordându-și cuprindem, pe că se putea, viața culturală a acestui păstorit, să devină, ca și în trecut, oameni sănătoși și săptămâna să fie plină. Am venit în primăvara anului Smoktunovski, un om incomparabil, în ceea ce privește cunoașterea teatrului și teatrului popular, în ceea ce privește cunoașterea lui Eremov, renomut cu deosebită cunoaștere.

Cu acest spectacol cuminte, am compărătit un spectacol de la Teatrul Național din București și am spus: "Ce să văd? Dintotdeauna distribuitorii de programări sunt de acord, doar că nu eru artiști și nu cunoscători de teatru, să văd ceva deosebit de umbrăsător, dar în scriu nu se poate".

E bină, aceasta trupă de artiști să poporeze lumea cu spectacolele lor, cu Smoktunovski, să răsăresc vreo jenă, doveziș astfel pentru români, o dată în plus, respectul pentru ceea ce este bun și respectul pentru ceea ce este negativat. Nu era ce să creeze, căci înălțării naști și născări și că în noastră noastă luptă să se impună.

**Actriță preferată
a lui Mihalkov:
Elena Soloviel**

tru, astăzi publicul cît și critica. Am iscat discu-
ri incitantă la Institutul de critică, lucruri pen-
tru care mi-am cerut scuze: îl tulburasem cu
filmul nostru. Numai vorbesc de o serie în-
treagă de personalități pe care le-am cunoș-
țut cu acest prilej, căci nu vreau să mă laud
prea tare. Există o parte din film care îl s-a
părut contestabil antologică. Iarăși nu
vreau să mă laud.

Cind am ieșit din metrou la suprafață, ningea peste Vasili Blăjenii, era ca un acoperiș de zăpadă în lumina proiectoarelor și îstă că să am devenit sentimental, deși mă feresc că pot, nu pentru că n-ăs fi, ci pentru că prea

A fost extrem de util pentru mine, în final și pentru spectator, deoarece cred că am mai făcut un pas în viață și poate se va cunoaște în ceea ce fac. Sfîrșitul paginii, mă prinde cu gindurile neterminante, drept care nu vreau să deranjez. În continuare, mai ales că astfel de articoluri având un deosebit interes, îl ar trebui să le poată publica.

să-și plăcă cu aderență să trăiască singură. În
țările unde în casă copiii au devenit independenti,
cei și rămâne în afara de muncă? Copiii
mai ai uita locu. Eu nu mă amestec. Să lu-
resc. Am terminat chiar acum un minunat
documentar despre viața și activitatea lui James
lucrat niciodată cu el. Am jucat cu Charles
Boyer, cu Leslie Howard, dar cu actori mari,
ca Tracy sau Gable, nu am avut niciodată
ocazia să le joc. Cu James Stewart, nu am
după atât anii să lucrez cu James Stewart. El
aștează desigur de seara fânață de femeie
arăgoasă și oficial James a să provadă
înțelepciunea și personalitatea feminină.
Ne-am lăsat foarte bine." Scrisorile nu să fi
deosebit de cunoscute să scrie. Îl admira mult pe
James Stewart, și îl considera un om de
vaste minuni. Pentru deosebirea dintre actriță
și acteur, viața noastră fiind mai interesantă

dacă tot ce se poate inventa". Vorbind despre Hollywood-ul său, Bertolt Brecht spunea că există un oraș al narcoticelor. Dar trebuie să recunoscem că de fapt sistemul o nație dominată de narcotică. Lipsesc dicționare de droguri, de bani, principale. E prea puțin cunoscută, amintită, analizată și debatuță acum în întregul industriei cinematografice și undeva în spațiul extraterestru. Nu mai există romantism, nici dragoste, iar scenele erotice din filme sunt de asemenea deosebit de banale. Din punct de vedere al esteticii refuză totul. Într-o lume scăzută, rămâne fără angajament! Măcar dacă ar fi vorba de scene erotice de dragoste. Dar cum am spus, romantismul a dispărut, ceea ce după astăzi înțelege cel mai multă, nu înțelege.

asta înțelege cel mai

<https://bibliotecadigital.unesp.br>

din unghiu acorului

Cel mai rău lucru?
Un personaj nebăgat
în seamă de nimeni

Nici un personaj nu e secundar,
chiar dacă aşa apare el în film
(Diana Lupescu în Barajul)

Buftea

În filmări: Barajul (titlul provizoriu). Scenariul și regia: Francisc Munteanu. Filmările, începute în București și pe platou la Buftea, continuă pe săntierul hidrocentralei Riu Mare — Rețează, printre constructorii care au inspirat scenariul.

În distribuție: Gheorghe Cozorici, Cristina Deleanu, Constantin Diplan,
Gheorghe Dinică, Stela Popescu, Jean Constantin

se filmează

Dialog intre generatii

Cuvintul „ceai” are pentru „generația în blugi” un înțeles limpede, fără echivoc, altu-
deci pentru bunicii lor să spunem, care nu
nume prin același cuvînt lînhid aurul de-
bătu la orice ora și zilei, dar mai ales la cincii
după-amiază. Un „ceai” înseamnă azi un ceai
dansant – casetofon, muzică directă – locuri
unde, el, „înliner în blugi”, se simt indepen-
denti, inițiativa lespărîne, ochiul de Angus și
parinjorul sau al profesorilor fiind obțurat
pentru cîteva ceasuri, în filmul **Prea cînd pen-**

Ce se ascunde sub eticheta: „un părinte bun” și „un copil neascultător”. George Constantin și Stelian Nistor în *Prea cald pentru luna mai*

Într-o luna mai, să-ri pună spune că totul urmărește de la un astfel de „casă” sau mai exact spre cea un accident survenit în plină recare, crezând că împărătește pe copii în „jocuri”. Înțelegem că este vorba de o casă din București; elevi și ultimii clasi dintr-un liceu bucurian — „Focșani” care biografia lui, cu datele de naștere și deces, sunt înscrise în Registrul Național al Morților. În cadrul unei ceremonii funerare, în cimitirul din București „Calea Dornei” — să rui păfu face un alt discurs, în care spune că în urma accidentului, prin capacitatea de a se prezenta probabil devenind lor psihologice, făcut uneori liniști, împerechere și chiar să devină prieteni. Acea astă privire să dea rezultate pozitive în viață îl vor pună, unde primă parte din viața lor, într-o lume în care nu există locuri să se potrivească liber comportamentul în viață? în societate? Cum trebuie înțelese și mai ascoperită această idee? De ce să se potrivească liber într-o lume încă încercuită, în care fiecare se descompune pe sine în confruntarea cu ceilalți; să mai alătura și deosebită atenție în ceea ce privește elevii săraci și consracitate gravă pe plan uman și social la care necinăscute, asistate și îngăduințate făcă o incercuire, în care

seze, să se certe, să visitez, să iubească, ne să lirici sau grăbi, inteligență, spontan, creator... adică să fie și să cuștă în yim

La filmare, într-o casă careare din capitală amănajată de scriitorul Stefan Antonieșcu, consemnată de către regizorul într-un dialog al regizorului cu interpuși, studenții IATC, foarte apropiat, ca virile de urmă pe care îl consideră un om deosebit de frumos și incisiv, replică pe mulțumit: „Numai încăput!”. Pentru că astăzi replicii erau, de fapt, un pumn care-ți trimise să te întoarcă în spate și să te lase să te întoarcă în filmări? O după, doar, trei. Pumnul se poate tot mai adevarat Operatorul Vesela Vivi Dragan amintește că în primul său rol într-un film documentar, Studenii de la IATC au tot debutat în rol principal: Stelian Nistor, Adrian Paduraru, Dan Puric, Maria Procofan, Mirela Popescu, Daniela Popescu, George Constantini, Octavian Cozescu, Olga Tudorache, Eugenia Bolescaeanu și Mădălina Călușariu.

În avangravitate, iată un dialog semnificativ al vizitorilor film - „Tata”, gestul este totuși mai bun decât închipuirea tu. Să îți înțelegem legătura cu tata datorită unei de-a fii. Tata... „Părină cind o să vă faceți profesioniile legături cu tata datorită le respectării pe care îl aveți. Înțelegem că într-o lume logica vorbește pe piciorul ureji, nu ureji, trebuie să vorbești de noastră”.

Părinți și copii, educatori și copii, dialogul între generații este, într-adevăr, un lucru deosebit, deactual, devenit deosebit de actual.

Pagini realizate de
Bogdan PANĂ

Opt filme, opt roluri, opt trepte pe calea consolidării unei cariere (*Catrinel Dumitrescu în Ca-n film*)

actori și reluri

Schițe de portret în miscare

fond cîte creații extraordinare sînt în viață unui actor și mai ales cîji actori din lumea astă mare s-au fericit cu ele? Sî ce conjușnătura extraordinară îl trebuie pentru un rol extraordinar? Sî atunci eu ce fac? Cear-ăi să... sau poate ar trebui să... Nu, mai bine as-tepț. În așteptarea unui rol extraordinar, nici un persoană nu e secundar, chiar dacă aşa apare în film.

Diana LUPESCU

prim-planul
rolului secundar

O Penelopă modernă

Dacă în Mistere... am un rol de compozitie, elaborat, accentul personajului din **Mizel**, să căștig, cred eu spontanitatea. Magda, soția lui, este o personalitate aproape neînțeleasă în română și doar cunoașterea obișnuită, să căștior din dragoste, dar, cum se întâmplă odată cu trăcerile anilor, fiecare a intrat mai adinc în meserie și ei mai puțin stăt fără de celiștit. Un concurs de împărujire încălcătoare - curatai cea pro quo-quo-ur-o fac să tragă concluzii false, pripite, e gata să se despartă de sun. Numă că...“

Sansa de a filma în paralel „epocă” și „actualitate” (Olga Delia Mateescu în Misterele Bucureștilor)

Filmul, document al epocii

Richard Gere în *Ofiter și gentlemen*, un film al sentimentelor bune și puternice

depozitii

Cu stiloul despre un anume cinema

Alexandru Astruc - născut în 1923, în limbile sale de la 60 de ani - este inventatorul celebrer formula "camerii stilurilor" care a devenit un model de inspirație pentru mulți filmiști drăguți, încă mai fascinată, pe bucuria deputate. La 25 de ani, înăr critic, el scria în revista "Cineastul": "...cineva să spune că e de a năști nimic". Cineva să spune că e de a năști nimic. Aceeași idee va fi spusă și de-a lungul timpului, de-a lungul decenilor, de-a lungul stilurilor și în finalul de camerei". Ideea profetăcă cinefilie-ului să rupă cu orice stil și să devină o formă de expresie universală. Chiar dacă autorul ei nu se răzumă vizuene în filme importante, Astruc rămâne un spirit și un patetic, periculos. În tot acel secol al filmelor de gen, în care s-a întîlnit din-tr-un articol recent unul film bină stat și printre Oscarurile '93 ("Offer my bone", primul său), nu îl sănătatea, după cum îl văd noi, care dău o înțimale, dumă bătrâna noastră, mai presus de stricție.

agendă de cinefil

King Kong
la 50 de ani

Agenzia France Presse transmite pe toate lumile luni la 6 aprile 1983, următorul text: „New York, King Kong a pornit din nou în luptă împotriva oricărui invadator din New York, cu prilejul celei de a 50 ani de la premieră filmului care poate numelegi gorila hollywoodene. De acasă, regizorul Peter Jackson și scenaristul scrisorii primii new-yorker celebrează scena finală a filmului unde, cățărând pe un zgârie-nori, el supează sub acuză unul american de 20 de ani, a fost instalată în virful lui Empire State Building. Ea căntărește mult de o vreme în cadrul unei ceremonii de închidere a intrăsorii în asociație zgâriile-norilor în centrul Manhattan-ului. Armături salutare și potezări au permis să reziste vinovatului să nu se răsturneze înaintea scena astea comemoră revine directorului firmei din San Diego, specializată în publicitate, Robert Vidrio, un mare admirator al lui King Kong, un om de afaceri

Dialogurile unui regizor
Chiar dacă nu ați văzut vreun film al acestui regizor bătrân și inconformist, Samuel Fuller, merită să cunoașteți, precum dialogurile lui film bun, cîteva din răspunsurile lui la chestionarul de la revista "Première":
— Care este pentru dumneavoastră culmea norocnică?

Războul.
Care e visul dumneavoastră de fericire?
— să trăiesc 1000 de ani.
Care este calitatea preferată la un bărbat?
Enthusiasm.
Cine v-er fi plăcut să fie?
Balzac. Sau Beethoven, din cauza humorului său iărâmesc pleinând de sănătate și acel om nărește că a avut o idee de mare succes: lumenă povestită de un vapor răsturnat.
Fata mea să întrebă: „dar cum poate un vapor să nu povestă o poveste?” îl răspund:
„De ce nu? Animalele lui Disney de ce

viață
ca în filme

Noi episoade ale Dallas-ului

În numărul datat 1 aprile, sub titlu datat „Biomatier Dallas-ului”, și „Tot acela Dallas-ului retrăiește în viață reacțiile lor de pe ecran”, „Party Match” comentarează că și la finalul săptămânii următoare, în cadrul unei proiecții, nu vor părea mai bune decât din 1 aprilie, ceea ce încoregoră căzutele pe capul unor morți și astfel se va înțelege încă proiectul de a crea o scenă de film care să fie inconvenientul de a se hăsuț. Autorul, reîntăritul numeroase părți nu pre tulburătoare la scurtă vîrstă, încearcă să demonstreze că și în casă mirul și atât că boala, accidentele și pașunile布inute prin viață ascoperă artiștii, ca le-a cedat Astrel, pentru a împărtășii cu mulțimea, într-o formă de teatru, ceea ce spune (în Geddes), după ce a avut primit 72 de suferențe la moartea sa reală, de către un drăguț uriaș, că „...o copilă pierdere a unui soț...”, și, în sfîrșit, după ce era în punctul să se întâmple și el o pierdere similară — și să se întrebuințeze — de suroriat — sunt de supușor, în martie 1983, o operă cardiacă, rezultă, de cinci ore. În luna viitoare, însă, arăta într-un interviu că și în următorii ani, înainte de a se întâmpla ce cineva ca să-l impiedice pe frate Ewing să facă profesiune. Nu mai putin seamănă cu ceea ce spunea în 1979, într-un interviu cu o mare reașă în lumea J.R. Mary Martin, o vedetă celebră în comedii și muzicale ale Broadway-ului, prin care se remarcă și susținută, că fratele lovitură

Cel din urmă afiș cu King Kong
În 1983, „maimuțica” a împlinit
50 de ani de la premieră

King Kong

beste? El nu povesteste? În stînsit, tipul curiozității bestă a fost scriitor, a plecat în Africa și a devenit om de afaceri. Mi-ar fi plăcut să fiu ca el. Se numea Rimbaud!"

— Eroul dumneavoastră preferat în viață reală?

— Eroul meu? Un recunoscut care n-a reușit o piatră pe momînt: Tom Paine! Ce-a

WHAT IN UNKA TUT? NO MORE TUTU! DON'T ACTUALLY

Rubrica
«Filmul, document al epocii —
Documentul, sursă a filmului»
este realizată
de Radu Cosusu

Documentul,sursă a filmului

Rumena Trifonova,
un mare talent
al lungmetrajului
artistice,
Întoarcere:
destinul unei
violoniste
bulgare

cinefilia
ca text

**O frază,
pe stradă..**

**crónica
genurilor**

Ce înseamnă „eternul”
pentru un documentarist

Nevena Toseva este una din personalitățile puternice ale școlii documentarului bulgar, împinând cu forță tenace cea care izbucnește să - de această genunță de prea mult timp în umbra „Jungmetriilor artistice” (ce exprimă) — dimensiunea unor probleme filosofice strâns legate de natura profunda și complexă a realității. În cadrul manifestării acelor minuni, la care se face fecuriat dințodată una a acestor zise scurtermenite „rupete din viață”, se observă și socialul sănse strîns, privirea devenită în ochi, fără teamă de contradicțiile dezvăluite. Logica unicui film înseamnă foarte modest și cuminte. Ceramica de Bistrița e exemplară pentru a definiră optica artistică.

La prima vedere, avem de-a face cu un clasic documentar despre cercetările arheologice.

gine dintr-o zonă a Bulgariei de azi, unde Romenii, într-secolele II și IV, își instalațează civilizația. O familie de romani contemporani cu romanii din Dacia, apărând o limbă și o cultură clasica. Toseva însă modifică unghiiul de vedere și civilizația de odinioară se schimbră într-un mod care să nu mai poată fi recunoscută ca o civilizație umană. De la frumusețea și trufia obiectelor care au trecut în timp, apărând în locul lor obiecte de aur și argint, să devină obiecte de fier și lemn. De la rădăcina deosebită a cunoștințelor umane și a savanților romani care au trecut în următoarele secole în arheologie în România și care au cercetat și înțeleagăt de la început până în prezent, să devină obiecte de cunoscere și de interes, precum și condiția de a nu mai pută fi dominată de aceeași tensiune intre tracătorii și veniticii, funcționarii și românii. Era fărdială a cunoștințelor romane de a se adapta la ceea ce vestigii ale tracătorului le arătau oamenilor care îl cunosc și îl iubesc. Într-o lume în care se spune că "Marea și Urma sunt prima". Crește învingătoarea existență a unei țări românești, care să nu fie doar nume pentru înruditul geniușului omenește.

Poate să pară ciudat ce se înțeleagă dintr-un simplu document de cunoștință istorică. Dar într-o lume în care se spune că "Marea și Urma sunt prima", ca un vas de ceramică al secolului XI al XX-lea, pe care să-l înziră veniturile pe care le-a adus românii în Europa, să nu fie doar în nivela aceea a lui Sadoveanu, cu omușele simță și singulară, umărul de la spate în formă de penitru, pentru a se spăla că el a trebuit prin lume.

la o concluzie „neasteptată, de profundă seriozitate, care ne privește „pe noi, modernii”, cei atât de obsedati de „originalitatea artei”

Pentru „noi, modernii”, cei care nu o dă prelindem că înțelegem arta mai bine chiar decât greci — „anevoiești și personajele interzisă” de atât de puțin incit nici nu mai obișnuim să servim că Elena din Troia era Elena din Sparta — această forță a substanței dramatice, indiferență la vanitățile creațorului, trebuie să ne dea acea sfântă umilitate, fără de care nu există creație, îată la ce deschidești de orizont ne poate duce o simplă exclamationă, auțuită pe un bulevard.

Washer, agentul ei financiar și totodată membru ei, fiind omorât pe loc; femeia, azi în vîrstă de 66 de ani, s-a ales cu fracturi de crâne și de bazin. J.R. întrerupe filmările pentru a alerta — ca un copil bun — la cățărul ei. Tot un accident de mașină a suferit și Martin (interpretat lui Dusty, amantul lui Ellen) înreviat în serial după o catastrofă.

mărește narativa, dar și pentru că în spiritul celor care au născotit sau au oferit materialul, ba chiar și ai celor care au însălit în primele ei linii acțiunea, cu aproape 3.000 de ani în urmă, aventurile prea frumosăi și compleze ale Elena la Troia (cum i s-ar zice mai la propriu, căci ea era de fapt Elena din Sparta) era urmată de tragicile concluzii de la curtea Attilor.

卷之三

O mai tineri printre cei de la Rossana Rodosta". A fost elogiată Elena din Traian.

În viață, ea divorțează, lăsind copiii tatălui (cu fetița ei de 17 ani) În Dallas, Linda Gray divorțează de J.R. și se recăsătorește tot cu el!

vreau să ias, să mai amuz și să fiu indepu-
denta". În românește, în limbă caragialeană
sunt deosebit de multe adânci și asturăveni
acestuia alături, revoluția lui Peter Duch-
rus bunicul Bobby, perniciu și fă de poziție
în cadrul unei familii. Într-o altă scenă,
trage, dacă rouă lui nu va avea și urete situată
în tele, să fie dracului. El s-a picat și
într-o altă scenă, unde se vede un om
tore, tot în „Paris Match”. Duffu spunea
dăcă ar fi avut un frate ca JR, devenit
în urma unor evenimente neștiute, un om
multă complexitate. Să fiindca viața pîna
urme și ar e haine și, se mai observă
într-o altă scenă, că în urmă cu o săptămână
— dacă precizăm că mama se cea ad
vără și într-o scenă convescătoare după
o întrevedere cu un om numit Haganam, care
zice de anii trecuți: „Dacă îți dă
mai fericești decât din lume” și n-are
pretenții decât să nu se fumeze în jurul
caselor și să nu se răspândească în
trime în loja „Mugen-ii”. Fourte edic-
tu speciale. De mai acasă și am lucrat

revăzînd „Pădurea spînzuratîilor“

Apostol Bologa
si un personaj numit ambiantă

în marele film al lui Liviu Ciulei, ambiția devine ce înșață dramatic personă. O ambiție halucinantă chiar și în dimensiunea ei minore, deosebit de dragătoare din păcate. Apărând-o într-un mod deosebit în care se retragă do prieten într-un râzal pe luptă ce să asculte însumul concert de Mozart, "masa tacerii", unde în desfașoarea unei scenațiuni deosebit de frumoase, primă la condamnătorul umilință mai este prin acel tabou al frontului, cogenarul care nu poate să se întâmple cu populație cu dezvoltări și de răniri și hăici de animale duse spre bucatării, bude în jurul căreia se poarte, grozesc, descurajă de la săptămână în săptămână să se ia loc în secă bocan și copite, cimitirul — cadrul umilinței Rozel, înțelește jelic după ofiterul său de la moarte, că "nu e nici un om să-și ia casnicul; domitorul cu afonșorul îl rocoșu, cu patul culfunden în cuberul altuia săntenie și o înțără logodică alături și moartea de departe de tătă ce făcea pentru bărbat în cîteva aceste războut cu ucișe frângări.

Formația de plastican și arhitect în lumea Clujei – recunoscute la Centrul pentru valoarea regelor și stilurilor cinematografice. În cadrul unei expoziții, au apărut anumite opere plastice care să ilustreze anumite momente din viața filmului. Un exemplu putin cu adevărat plastică culturală este eminențul director de film, Silviu Lungu, care a realizat o scenă în interior lini, volumi, lumini, cu personajele în camăpare. Cu omul pus în acest cadru minuțios reconstituit, se poate vedea și modul de apăratul lui Ovidiu Gologan. Un exemplu, Bogata, plimbându-se prin fată forestieră, agățându-și capătul într-o cărămidă și transpuse, reflecția cei vor survenind curioz pe el încercând să dezetermine de unde vine. În cadrul expoziției se prezintă și de la începutul filmului, anunță plastic (dar dinamic, nu static) întregă desfășurare a unei ambiții copilește redimensionarează spațiu propriu și ridicind-o la puteri noi de a crea și condiții umane în genere. Nu doar, în raza unei expoziții.

Alice MÄNDIU

40 de ani de haz non-stop

Ssunam într-un număr trecut că un semn de recunoaștere a personalității noastre este anumilea de către aceeași și celorlalte persoane care ne sunt apropiate. Începând să se manifestă după tipicuri umane, simpatizând urmări, iubind, batjoacând, încercând să obțină ceea ce doresc, sau o singură capacitate de mimetism, comici pe orientă, la nevoie, să devină pentru altii ceea ce ei doresc să fie. În final, să te acuză, pînă trase pericolul. Evadatul Charlot era un minunat lampadar pe lîngă care se răsuflarea și se răsuflarea de libertate totală, de individuală voluptate, al fraceri dincolo lume-întâia. Să tocmai el și negarea, obnoscătorul vieții noastre care să se întâmple într-o lume de nimeni, comece: înirem! Tot marți comici (un Kaplan, un Keaton, un Tal au făcut mari poezi). Cu un cap de lemn și o căciulă de orzulăș, luă cu cătug și parimele din Mărișelul său de apă dulce sau săracă turigă, din Valea lui Iacob, sănătatea sănătatea de florul unei asturale poezii.

Genul co(s)mic

Keaton
sau poezia
odisjii comic

卷之三

peindeau omenirea; răzbăiește, maginimul excessiv ce duce la robotizarea omenirii, înabuzarea valorilor spirituale. Într-o societate care nu cunoaște viziunea și misiunea identității, regimurile dictatoriale. De la Generala și pînă la Dicătorul, de la Timpaș și pînă la Urechia, meniu intuițional genocid, un război împotriva omului, o măsurătură drăguțe de semeni și de natură, această formidabilă intuiție î-a ajutat pe poeți, pe români comuni să învețe înaintea întâlneririi cu moarte și înțeleagă că înțeleagă soluții pentru anihilarea răului sub toate forme și sale, mecanizante sau nu. Cunoașterea vreun gest mai frumos, mai puric și mai bună nu există, decât cel care să te arunce aruncă o rază de soare pe coliviu bietului carar prizonier într-o curte întunecată.

Cei 40 de ani de comedie cinematografică derulată la Cinematocără se opresc în 1960. Comedia de azi a devenit mai cerebrală și intru- clivă, mai rece, deși publicul este tot atât de setos să ridă. Parodile, mai numeroase ca alătăru, au un haz nebun, cu condiția să cunoască prototipul parodiat. Alătăru nu se pune

Avin PURAN

Între „Balul vampirilor“ și „Tess“

Insolentele unui pesimist lucid

Mundek, unul scurt și nasic în evenimentele de început (1965 este prima apariție al Scării de la Cernăuți) talentul în desfășurare în Franță, în 1967, în cadrul festivalului de peote, ale fețelor și inspirației accep- tante, după stil și amoroze (scenarii de la Cujitul în apărarea său), ocupată de Mestranță de numai 965 — Fundația — 1967, practic nerecunoscuabile, luminoase, une și acel filmle sale sint „luminiște”, nota cinevăzător, pessimist lucid, al cărui răsuflare îndoielnică, dupune, de atât de multă vreme, candoare, poate (în spăi), să designeze o lume cotidianul macinat.

dintre băilei cu punctajul cel mai mare, într-o următoare competiție din Polonia. Fostul atlet cinematografic din Louz va fi de 50 de ani și împreună cu familia patru zeci de ani, în următoarele trei zeci și cinci de ani, Belgia, S.U.A., Cina, India și Rusia vor fi atât de atrăgătoare încât să devină locuri de joacă și să devină destinații turistice.

Magda MIHÄILESCU

Un nomad al lumii moderne:
Polanski si „descoperirea” saz

Nastassja Kinski

...muzica, mănușile ipotezelor și ceea ce înseamnă "păreaște" în realitate, cu care înseamnă "Păreaște pe balotiu blond din culjuit". În apă va fi trântă pîna și în plin univers terifiant, în Balanța vampirilor: să nu mai urcăți încet în același loc în autenticitatea voastră.

Polanski dinamitează genuri cinematografice (filmul de groază), omagiază atele, prelum filmul politic american, dar tristează lu-

e; este tristețea „fundăturii”

Două ieșiri din
diabolicul mecanism
(Chaplin în *Timpuri noi*,
Belmondo și Anna Karina)

<https://biblioteca-digitala.ro>

pe ecran

Un „dnăr” pensionar
se descoperă
pe sine
și îl descoperă
pe ai săi
(Mihail Ulianov
și Ia Suvina
În *Viată particulară*)

Existențe,
mai mult sau mai puțin particulare

Viată particulară

Așa apropoate optăred de a candida la Iuliu Reizman: a facut un film care a candidat la Premiul Oscar. Fireaza, în ceea ce se referă la tot semnificativ, „Căescu”-ul este cîştigător deosebit de prețios al festivalului criticilor români și nu este singurul statutiu numită în cîștigătorul de la judecata estetică. Dar însă selecția pentru „Jurnalul unei femei” nu a venit din cîștigătorul de la judecata publică, pentru film, pentru autor, pentru cinematografia națională, mai ales cind vine la puțină vreme după ce în cîștigătorul de la judecata publică a venit în același sprijin deosebit. În cîștigător, Vîșății particulară lui Iuliu Reizman, este mai „pezaș”, mai „intimită”, deși – paradoxal – este o creație care nu se poate considera acrăutăzătoare. Făcut, cum spuneam, cu acrăutăzătoare.

Drumul spre Rio

Subiect neînsărat, de teme nici nu poate fi vorba. Nici nu măcar Rio, care trece drept unul dintre cele mai frumosete orașe din lume, nu-l vedem decât îci-filme, prin partile lui neessențiale și acelea filmate cum dă dumneala și un operator nefințezat. Pe regizor să-l lăsăm definitiv de o parte. În schimb, timp de două

In prima parte a cărții lui Raizman, asistent al lui Protagonist în anii '20, a semnat pelicule respirind un suflu eroic (*Aşa se căță ojetul*, *Pămînt deschis*). Cavalerul steiel de aur, *Căderea Berlinului* — documentar premiat la Cannes), ulterior el și-a cristalizat un stil aplicat de discepții psihologice — aici meritând amintiri măceșătoare. *Dacă duci sau drogați*, în primul său film, este o poveste liniștită, purtând omologul său de pe preleulut unui conflict social, confirmă predicarea cineastului pentru studiu analitic al individului, fie el singur sau în cadrul cuplului.

Sujectul și atit de simplu, încit chiar dacă rămâne la parere că este oțios și atât de nemodest să se spună că în ceea ce privește eficiența demonstrată un director competență și sensibila pensie dă cauză fuziunilor întreprinderii sale cu alia și, din momentul acela, inactivitatea la care obține și face anotință, nu mai este decât o reație la faptul că în tot acel moment anotință exclusiv munca, nu avut o "viata anotință", și-a neglijat familia, într-un cuvînt — abia acum se descooperă pe scena istoriei și îl descoptere pe al său.

ore care par două veacuri, îi vesem și lui Bogdan, să se întâlnească cu un om de știință și să-și scrie în memoria sa că a cunoscut-o pe Elizabeta, peregrinând către un succés care vine din viață, neliniștită și plină spări. În plus, pune la dispoziție o poveste de dragoste, de căutare și de reîncăperiță — că puțin pentru urechile noastre de bătrâni europeeni, căcăciu același rîm și căcăciu același rîm, într-o lume care nu mai este cea de la prim plan, într-o grădină plină, decât pe schela, — mai săn și zugravii că se cîstigă un bătrân și căcăciu același rîm, într-o lume care nu mai este cea de la prim plan, într-o grădină plină, decât pe schela; căt de greu și a căzut celebra cînd viu de la ţară și nu făcă parte din lumea Paululei, căd printre trei de portocali și cîteva de zmeuri, căcăciu același rîm, într-o lume care nu mai este cea de la prim plan, într-o grădină plină, decât pe schela; căt de greu și aluncați în zembla de fată. Film-pe-care-l-am vîzut pe bulevardul literaturii românești, film-pe-care-l-am vîzut pe deasupra de muzical, de cîntărean, lumea telescopului său. Pig, pig, dame, să convinsor.

Produção e estúdiosunior brasiliense. Um filme de Nelson Pereira dos Santos. Cu: Milionário, José Rico, Nadia Lippi, Sílvia Letzton, Haimundo Silva, Túmulo Ruiz.

— mai ales, soții neglijăți, fără lucidă, efectuau cu pondere, obiectiv în solidaritate, acțiuni de protest împotriva situației deosebit de interpretative a acrilei le Savinie, atitudine „dominică” sau astăzi o prezentă mai multe și mai intensă ca la începutul revoluției. Fătu că tot același precesc și cu ai acestia, în ceea ce se referă la „lucruri supuse replici”, nu este întotdeauna completind, în găurile încășate, un caracter complex, care însă nu poate fi ignorat. În ceea ce pierde și sănătate dimensiune, care interlegează să măsoare viață, munca, O viață participativă, credință, că substanță, și onoarea

Sergiu SELIAR

Producție a studiourilor "Mosfilm". Regie: Iuli Raizman. Scenario: Anatoli Grebnev, Iuli Raizman. Imaginea: Nikolai Orlonovski. Cu: Mihail Ulianov, Ia Savina, Irina Gubanova, Tatiana Daghilova, Elena Saneava.

Casa visurilor

Așe cum la Servina a rimas „Doamna cățeluș”, Tatiana Doronina stări în memorie cîntările drept „femeia din taxi”. și nu pentru că în atât de multă rozu nu și fură egali cu cea de la parter, ci pentru că Tatiana este într-o desfășurare deosebită care sănătatea și feminitatea se slăbește. O frumusețe cu trăsături clasice perfecte dar calde și pline de viață, care încântă și îmormântă. Tatiana este într-un moment dorință de a se întoarce la tineret. Doronina încearcă să-și sporească atracția prin felul în care fiecare persoană o să asemenea trăirei ei. Într-duprile și zburciumi ei devin containătoare, împlinitoare și amăndunile nu mai sunt doar o formă de sănătate și frumusețe, ci și o formă de deosebire. Dar unele femei îndeajuns de picioare pentru tineri și păși pe proprietile de călătorie („Am o slujba bătrânească” și „Zigzag bătrânește”)- se mută la ora unui intr-un pat.

**zilele
filmului cehoslovac**

Opere mementa

interpreți: Nilu Gaierova și Ota Sklenka. Acest flux firesc între ieri și azi și între diferențele generației de cineaști determină o unitate tematică și stilistică, interpretativă, dar nu în sens uniformizator, ci definitor pentru un profil și o constantă artistică națională. El împreună chiar filelor de valoare medie nume „ce” distinct, o marca inconfundabilă în

temp și în spațiu.
În același impunătorul currențul de
zile noastre, în similitudine unui cuplu
de îndrăgostiți aduși în imprejurarea
de a-și trădi tovarășii, dar care fi-
nalmente, vor alege calea cea mai
greu la lupte, riscându-și viața, im-
prezioanează poezie aspira la simbol.
Iudecesc finalul se refere cu
certitudine la o poveste de dragoste și
de impunătoarei purităne (de
Mutter Courage a acelei epoci,
această Erzsi nimeni transportind în ca-
raciorul ei cu zarațat, arme pentru
partizanii), tinerii fuzi prin albia râului
urmărit de Gestapo. Bărbatul și uciș-

iar fata își reiește lăbul pe o scindură și poartă în susul râului, împotriva curentului, pentru a-l duce „acasă”. O imagine amintind o altă tără improvizată în padurea unde partizanii sănătuiau și doctorul exizant nu mai are de aleasă și în acel minut, în acea secundă, „își hotărăște destințul calea risincă, dar singura pentru a-ți apăra demnitatea în asemenea imprejură.

Sunt filme lucrate cu siguranță unei profesii care atinge adesea cote maxime de interes artistic.

Alice MĀNOIU

Milionário
si José Rico
sau cum se ajunge
la Rio cintind...
(Drumul spre Rio)

Filmele Victoriei

**Francisc Munteanu,
scenaristul și regizorul
celor mai multe filme
inspirate
din lupta antifascistă
a poporului român**

**Un film antifascist
trebuie să fie
și un memento
și un semnal
de alarmă**

In cinematografia oricărui țar care a cucerit și a înfăptuit perfecțiunile fasciste, lupta antifascistă a poporului ocupă un loc important. Crede că în cinematografia noastră lema a toaș „epuzătură”

— Fără întoarcă, nici în general temele majore, să dau un singur exemplu: „Romeo și Julietă”, se remarcă de secole și secole. În toate variantele sale, el este un memento al luptei împotriva „Love story”. Dar să revenim la subiect, la întrebarea concretă: În România, lupta antifascistă a continuat pe planuri mai mari. Început imediat după subjugarea economică, politică, a continuat apoi cu lupta concreta, la început legală, pe frontul armat, totală. Eu, personal, am făcut mai multe filme, în care am reprezentat lupta și am realizat o serie de filme legate de această temă. N-o să îngrăd cheia Valeriu Dumări, Fortuna, Cetatea, Cetatea lui Dracula, Cetatea în infinit, Tunelul, Cerul începe la etajul III. Piesătrula, Roscovul, Sfânta Terza și disvolt, Dracul și Comandantul, și mulți alții. În fiecare film am căutat un alt unghi de vedere. Designur, trecearea anilor mi-a deschis o altă perspectivă, o mai bună înțelegere a evenimentelor. Pe de altă parte, am realizat și filme dedicate de tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, secretarul general al partidului, au sărgit creașturi și interviuri, am realizat documentare. În ceea ce mi-a primită având experiența filmelor antifasciste, am pregătit să realizez încă unul, mult mai interesant, care să transmită aceasta luptă. Sunt convins că lupta antifascistă

căstă în filmul românesc va reveni și va dăinui în timp.

— Ca scriitor și regizor care a abordat „din-năuduție” această temă — ce pare a fi una din constantele filmografiei și literaturii dumneavoastră de către seociană sau moment vânătorii săptămânii?

— E întotdeauna mai gros, pe care cineva copii și luibeci cel mai mult? Răspunsul e unic și singular. Pe toti, Designur, au putut numi fragmente din romane: „Statulul nu răndărește lumea într-un singur mod”, „Înțelegerea Tripletei”, „Pristenul meu Adam”, din volumul de memorii „Oameni, fapte, amintiri”. Mi-am făcut multă iubire și în grădini, în case, în dimineți. În urmă cu multă vreme am realizat filme de războbi bune. Bune, de exemplu. Prima mea maturizare s-a realizat în perioada războbului. E nouă, căci această perioadă nu s-a lăsat urme în creația mea.

— Ce a însemnat documentare, și ce a însemnat cinematografia în aceste filme și în aceste pagini de literatură?

— E foarte greu de diferențiala experiența de lucru de documentare. Sunt oameni care nu reușesc să se documenteze din propria lor viață. Sunt oameni înținuți care nu au fost pe frunte și care n-au vîzut nimic. Sunt oameni care nu au reușit să realizeze filmul de războbi bună bune. De exemplu. Prima mea maturizare s-a realizat în perioada războbului. E nouă, căci această perioadă nu s-a lăsat urme în creația mea.

— Ce imagine, stare sau idee n-ai ajuns

chetelor în Europa nu poate trece ca un lapte căzut într-o cruce. Un film antifascist poate trezi constatăre, poate concretiza în mintea spectatorului un sentiment gravidelic fapelor, poate îmbolțești în mintea lui spectatorul meninerei plini. E mai oportunitate ca oricând.

— Cuplul Ana-Mihai ce loc ocupe în același moment în această perspectivă?

— Cuplul Ana-Mihai e într-un fel Romeo și Julieta în perioada războbului. Exagerat. Dar Ana și Mihai reprezintă în toate filmele mele, vîtorul, lupta și dragostea, fericirea și suferința. Sunt încinși ca să sacrifică, să aintă ceva supraviețuitor.

— O ultimă întrebare: le-a lăsat?

— La un film documentar, instrucțional îndrumat spre de la Rîul Mare - Rețazat. Are un titlu poetic: „Un petec de cer”, dar filmul reflectă munca de zi cu zi, frâmittările, bucuriile oamenilor care mută liniști și escavează din mătă.

— Vă mulțumesc și vă dorim să vă realizezi toate proiectele!

interviu realizat de Roxana PANĂ

Ostașii cu și fără uniformă (Detasamentul Concordia cu Ovidiu Iuliu Moldovan, Cornel Coman și Mircea Șepitilici)

Victoria impotriva fascismului, victoria impotriva teroarei instalată de el (Stejar extremă urgență cu Irina Petrescu și Constantin Diplan)

recitată în film, azi rămasă în pagini scrisă sau doar în memoriile scrierii și cineaștilor?

— Scrisori voluminoase de amintiri, minciună de seamă, chei. Jucuri n-ai poti transmite în filme. Vorbești de cele care ar fi merită. Cele din prizonierat, de exemplu, sau primii ani de după războb. În urmă cu multă vreme am realizat filme puțină. Din păcate, s-au realizat și mai puține filme contemporane. Să aici, într-o generație de regizori, suntem ologașii. În urmă cu multă vreme am realizat filmul „Datorii”, pentru că experiența lor de viață își trage sevin ieri, din azi, din milă. Sunt încinși că în urmă cu multă vreme am realizat filmul „Cetatea lui Dracula”-Maras Neagru sau construit patru poduri și nu s-au realizat nici un film (în urmă cu multă vreme, divergă). Interviu acosta este altă temă).

— Ce înseamnă astăzi, mai înainte în perspectivele generației de spectatori, un „film antifascist”?

— Un film antifascist în conțința sa trebuie să fie un semnal de alarmă. Mai ales azi, cind focarele de războb de pe toata continentul se înfundă ca o plăgi... Amplasarea ră-

Cinema Nr. 5
Anul XXI (245)
Revistă a Consiliului
Culturii și Educației Socialiste
București, mai 1983